

Full diocesà

21 de juny del 2015

p4 i p5 —Celebrada la Jornada Sacerdotal de fi de curs

p6 i p7 —Consideracions del Sant Pare sobre la vida religiosa

Laudato si'

Aquest el títol de la nova encíclica del sant pare Francesc, agafant la frase inicial del «Càntic de les criatures» de sant Francesc d'Assís.

El text, que s'ha fet públic aquesta setmana, tracta sobre la problemàtica mediambiental. En el nostre pròxim número n'oferirem un resum.

«Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?»

Diumenge XII durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre de Job

El Senyor, des de la tempesta, digué a Job: «¿Qui posà les portes que limiten la mar quan naixia plena d'insolència, i jo la vestia amb les boires i li donava, per bolquers, la nuvolada? Jo vaig retallar les seves vores i la vaig tancar amb portes i barrots, tot dient-li: Fins aquí et permeto de venir, no més enllà. Atura la insolència de les teves ones.»

(38,1.8-11)

Salm responsorial

Enaltiu el Senyor, perdura eternament el seu amor.

(Salm 106)

Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, l'amor que el Crist ens té ens obliga: hem de reconèixer que un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots i ha ressuscitat. Per això nosaltres, des d'ara, ja no valorem ningú per la seva condició mortal, i si en altre temps havíem valorat així el Crist, ara ja no ho fem. Aquells qui viuen en Crist són una creació nova; tot el que era antic ha passat, ha començat un món nou.

(5,14-17)

Lectura de l'evangeli segons sant Marc

Un dia, cap al tard, Jesús diu als deixebles: «Passem a l'altra riba.» Deixaren, doncs, la gent, i se l'endugueren en la mateixa barca on es trobava. Vora d'ells seguien també altres barques. Mentrestant s'aixecà un temporal de vent tan fort que les onades queien sobre la barca i s'anava omplint. Jesús era a popa, dormint amb el cap reclinat en un coixí. Ells el criden i li diuen: «Mestre, no veieu que ens enfonsem?» Jesús es desvetllà, renyà el vent i digué a l'aigua: «Calla i estigues quieta.» El vent amainà i seguí una gran bonança. Després els digué: «Per què sou tan porucs? Encara no teniu fe?» Ells, plens de gran respecte, es preguntaven l'un a l'altre: «Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?»

(4,35-41)

«Un ha mort per tots. I és que tots han mort, però ell ha mort per tots, perquè els qui viuen no visquin ja per a ells mateixos, sinó per a aquell que ha mort per tots»

Qui deu ser aquest?

Joan Mir i Tubau, prev.

En el llac de Galilea es produeix un gran temporal. Jesús hi intervé i es fa una gran bonança. Els deixebles es pregunten l'un a l'altre: «¿Qui deu ser aquest, que fins el vent i l'aigua l'obeeixen?» Una pregunta fonamental i sempre actual. Qui és Jesús?

En diverses pàgines del Nou Testament trobem respostes a aquesta pregunta. Algunes d'aquestes respostes semblen aparentment simples. Vegem-ne uns quants exemples: «Avui, a la ciutat de David, us ha nascut un Salvador, que és el Messies, el Senyor» (l'anunci als pastors). «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut» (baptisme de Jesús). «Tu ets el Messies, el Fill de Déu viu» (Pere a Cesarea de Filip). «És veritat: aquest home era Fill de Déu» (el centurió davant Jesús clavat a la creu). «Senyor meu i Déu meu» (Tomàs, el Bessó). Altres respostes són més elaborades: «El qui és la Paraula s'ha fet home i ha habitat entre nosaltres» (pròleg de l'evangeli de sant Joan). «Ell, que era de condició divina... es va fer no-res (...) i es féu obedient fins a la mort, i una mort de creu...» (Pau, en l'himne a Crist, en la carta als Filipencs). «Ell és imatge de Déu invisible, engendrat abans de la creació» (Pau, en la carta al Colossencs). «...i, arribat a la plenitud, s'ha convertit en font de salvació eterna per a tots els qui l'obeeixen» (carta als Hebreus)...

Totes aquestes respostes —podem fer l'exercici personal de buscar-ne més en el Nou Testament— neixen d'haver reflexionat sobre Jesús, sobre el que va dir i va fer, i d'haver cregut fermament en ell. I la nostra resposta, la teva resposta, quina és?

La imatge

La tempesta del mar de Galilea (1633). Rembrandt. Isabella Stewart Gardner Museum.

Com la barca dels deixebles, l'Església haurà de fer front a molts temporals que haurà d'encarar amb fortalesa. N'hi ha que, espantats, creuen que no ens en sortirem. I tindrien raó si tot depengués de nosaltres. Però el cert és que ens sortirem perquè portem Jesucrist a la barca, fins i tot quan sembla que no dona senyals de vida. Per què som tan porucs? Encara no tenim fe?

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

22 dilluns

—Sant Paulí de Nola, bisbe (355-431)
—Sant Joan Fisher, bisbe (1469-1535)
—St. Tomàs More, màrtir (1477-1535)
Gènesi 12,1-9 / Salm 32 / Mateu 7,1-5

23 dimarts

—Sant Pere de Perpinyà
Gènesi 13,2.5-18 / Salm 14 /
Mateu 7,6.12-14

24 dimecres

—El Naixement de Sant Joan Baptista
Isaïes 49,1-6 / Salm 138 /
Fets 13,22-26 / Lluc 1,57-66.80

25 dijous

—Sant Guillem de Verceil·li, abat (*1142)
—St. Francesc Chien, màrtir (1797-1838)
Gènesi 16,1-12.15-16 / Salm 105 /
Mateu 7,21-29

26 divendres

—Sant Pelai, màrtir (*925)
—Sant Josepmaria Escrivà, prevere (1902-1975)
Gènesi 17,1.4-5.9-10.15-22 /
Salm 127 / Mateu 8,1-4

27 dissabte

—Sant Ciril d'Alexandria, bisbe i doctor de l'Església (370-444)
—Sant Ladislau, laic (1037-1095)
Gènesi 18,1-15 / Lluc 1,46-55 /
Mateu 8,5-17

28 diumenge XIII de durant l'any / Cicle B

—Sant Ireneu, bisbe i màrtir (130-202)
—Sant Argemir, màrtir (*856)
Saviesa 1,13-15;2,23-25 / Salm 29 /
2 Corintis 8,7-9.13-15 / Marc 5,21-43

L'Església, hospital de campanya

Pere Oliva, prev.

En el marc de la Jornada Sacerdotal del passat 8 de juny, a la sala d'actes del Seminari de Vic va tenir lloc una conferència, a càrrec del periodista i escriptor Antoni Puigverd, sobre el tema «Què espera la societat de l'Església, avui?». Va assenyalar unes notes que ajudaven a presentar la realitat que ell percep en relació a la fe, el cristianisme i l'Església a Catalunya.

Déu ha estat expulsat de casa nostra. Diríem que la predicció de Nietzsche es va fent realitat, Déu s'ha «volatilitzat». Certament, alguns dies assenyalats l'Església té el seu pes, però ha anat perdent el seu lloc en l'esdevenir de moltíssima gent. Només en el comiat social (la mort) encara es demana la seva presència, tot i que cada vegada són més les cerimònies laiques. A casa nostra, en el temps més o menys recent de la transició política, el sector més dinàmic de Església va anar empenyent causes socials, polítiques, de justícia social... però no les liderava, i va acabar engolit per aquestes causes i per les influències d'una mala digestió del maig del 68.

Els debats en el món contemporani. A Catalunya no hi ha hagut mai una cultura catòlica combativa com a França, on des de la Revolució s'ha anat bastint una cultura que dialoga amb un món hostil i modern. Certament a Catalunya va haver-hi els seus intents (Balmes, Verdaguer...), però la guerra civil esgotarà aquest inici i el franquisme afavorirà i instrumentalitzarà l'adhesió d'una Església col·laboradora.

Així es veu l'Església com a defensora d'una tradició que ja s'ha liquidat. Malgrat que es vulgui preservar la seva institucionalització, és quelcom inútil. Avui en dia, l'audiència televisiva i internet asseguren un èxit fugisser i canviant, i —referint-se a dues religioses que han optat per aquest camí mediàtic— fa resaltar allò que ja constatem per la història: el polític instrumentalitza la religió, en fa un ús interessat i quan no li convé l'abandona.

Relativisme i nihilisme. Guanyin esquerres o dretes, el relativisme i l'hedonisme van avançant cap al nihilisme moral. Enmig d'aquest panorama, hi ha els obstinats que voldrien un retorn a l'antic règim i els indiferents (amb

Una minoria creativa,
sense competir
amb les estructures
mundanes

5 –notícies del bisbat

una alegria ben inconscient), que a casa nostra abunden arreu. Indiferència i silenci davant la persecució dels cristians del pròxim orient (Iraq, Síria...). Un silenci estrident. I davant de qualsevol novetat tècnica o moral una resposta afirmativa a priori sense mesurar-ne les conseqüències. I qui s'atreveix a polemitzar o combatre una novetat moral queda postergat a la caverna pre-moderna.

Anticlericalisme. Un laïcisme estès i molts cops dogmàtic. Des de plataformes públiques i mediàtiques esborren tota presència religiosa. Això sí, observen amb paternalisme concessiu les religiositats provinents del la immigració (especialment l'islam). Certament, el papa Francesc és ben vist pel progressisme social imperant, però també el condemnaran per «carca» quan tingui opinions que no són benvistes o no són ben digerides pels qui ostenten el poder d'opinar. Contrasta aquesta adhesió epidèrmica al papa Francesc amb la demonització de què va ser objecte Benet XVI en el seu pontificat. De fet, el diner és el gran déu del món contemporani. És el gran déu, en una societat buida, que aplaca aquest esvaïment consumint. Alguns petits plaers sexuals, consols provinents d'una compra compulsiva...

Quines disposicions caldria que adquirís l'Església? Com respondre a aquesta realitat del nostres dies a casa nostra? Essent una minoria creativa. Poder ser una veu honesta, clara i sense lligams amb cap tipus de poder. L'Església, que ha perdut tot poder, que és l'ase dels cops, pot tenir un poder de seducció. Si vol competir en la lluita per les estructures mundanes (poder institucional), ja ha perdut la lliga. Cal tenir el coratge de ser una minoria crítica i creativa. A casa nostra hi ha un buit espiritual profund. Acollir l'expressió del papa Francesc, «Església com un hospital de campanya», on siguin acollits els pobres, els malalts i aquells que busquen Déu. Donar a aquells que s'atansen allò que busquen. L'Església com a espai d'alegria acollidora i reconfortant. Actualment tothom parla de «reinventar-se», però ja pots anar-te reinventant si per dintre estàs ben buit...

A favor de l'amor. Jesús ha vingut a portar la guerra, perquè trenca la tribu. Posa l'accent ètic en la fraternitat universal. El gest del papa Francesc és ben cristià i genuí. Déu com a «advocat de les nostres debilitats».

Aquestes i altres observacions varen centrar la Jornada Sacerdotal de fi de curs a Vic.

Trobada d'escolans, divendres dia 26 a Vic

Redacció

Un any més tenim el goig de convocar els escolans i escolanes del nostre bisbat a una trobada joiosa en aquest final de curs. Enguany, la celebrarem al nostre Seminari de Vic el pròxim divendres dia 26 de juny. Serà un bon moment per a aprendre i compartir, en un ambient ben alegre i festiu, participant de les activitats lúdiques que s'organitzaran.

Programa de la trobada

10'00 h, arribada i acolliment al Seminari de Vic;
10'30 h, pregària i presentació de la trobada;
10'45 h, inici de les activitats lúdiques;
14:00 h, dinar;
15:00 h, espectacle festiu;
16:00 h, comiat.

Cal tenir en compte: No cal portar-se el dinar, però sí portar autorització dels pares.

Per a inscriure's

per telèfon: 656 366 337 (Mn. Jaume) o 646 579 441 (Mn. Joan); per correu electrònic, joves@bisbatvic.com.

«Digué: "La meva clausura és el món." Jo li vaig contestar: "Digue'm, benvolguda germana, tu tens reixa portàtil?"»

Fragments del diàleg del papa Francesc amb religioses i religiosos de la diòcesi de Roma (16-5-2015)

La tensió entre amagament i visibilitat. La vocació monàstica és aquesta tensió; tensió en el sentit vital, tensió de fidelitat. L'equilibri pot entendre's com a «sospesem: tant per aquí, tant per allà...». En canvi, la tensió és la crida de Déu a la vida amagada i la crida de Déu a fer-se un visible d'una determinada manera. Però com ha de ser aquesta visibilitat i com ha de ser aquesta vida amagada? Aquesta tensió és la que vosaltres viviu en la vostra ànima. Aquesta és la vostra vocació: sou dones «en tensió»; en tensió entre aquesta actitud de buscar el Senyor i d'amagar-se en el Senyor i aquesta crida a donar un senyal. Els murs del monestir no basten per a donar el senyal. Fa sis o set mesos, vaig rebre una carta d'una monja de clausura que va començar a treballar amb els pobres, a la porteria; després va sortir a treballar a fora amb els pobres; i després va continuar cada vegada més i més en aquesta direcció, i al final em va dir: «La meva clausura és el món.» I jo li vaig contestar: «Digue'm, benvolguda germana, tu tens la reixa portàtil?» Aquesta és una equivocació.

Una altra equivocació és la de no voler sentir res ni veure res. —«Pare, les notícies poden entrar en el monestir?» —«Han de fer-ho!» Però no les notícies dels —anomenem-los així— mitjans «xafarders», sinó les notícies del que passa

en el món: les notícies, per exemple, de les guerres, de les malalties, del que pateix la gent. Per això una de les coses que mai, mai no heu d'abandonar és un temps per a escoltar la gent! Fins i tot en les hores de contemplació, de silenci... Alguns monestirs tenen un contestador automàtic, i la gent truca, demana pregàries per això, per allò: aquesta connexió amb el món resulta important! En alguns monestirs es veu el telenotícies; no sé: això pertany al discerniment de cada monestir, segons la seva regla. En altres reben el diari, el llegeixen; en altres la connexió es realitza d'una altra manera. Però sempre resulta important la connexió amb el

El Papa conclogué:
«Aquesta és una equivocació»

món: saber què passa. Perquè la vostra vocació no és un refugi; és anar al mateix camp de batalla, és lluita, és trucar a la porta del Senyor per aquesta ciutat. És com Moisès, que tenia les mans enlaire, pregant, mentre el poble lluitava (cf. Ex 17,8-13).

Moltes mercès vénen del Senyor en aquesta tensió entre la vida amagada, la pregària i el fet d'escoltar les notícies de la gent. En això, la prudència i el discerniment us faran entendre quant temps dedicar a una cosa i quant a l'altra. Hi ha també monestirs que dediquen mitja hora diària o una hora diària a donar menjar als qui van a demanar-n'hi, i això no va pas contra l'amagament en Déu. És un servei, és un somriure. El somriure de les monges obre el cor! El somriure de les monges sadolla més que el pa els qui van al monestir! Aquesta setmana et toca a tu donar menjar durant aquesta mitja hora als pobres que demanen ni que sigui un entrepà. A una això, a una altra allò altre: aquesta setmana et toca a tu somriure als necessitats!

No oblideu això. A una monja que no sap somriure li falta alguna cosa.

En el monestir hi ha problemes, lluites –com en qualsevol família–, petites lluites, algunes gelosies, això, allò... Cosa que ens fa entendre quant sofreix la gent en les famílies, les lluites en les famílies; quan es barallen marit i muller i quan hi ha gelosia; quan se separen les famílies... Quan vosaltres també us veieu sotmeses a aquesta mena de proves –sempre passen coses així–, heu de percebre que aquest no és el camí i us heu d'oferir al Senyor, buscant un camí de pau dins el monestir, perquè el Senyor sembri la pau en les famílies, entre la gent.

Als monestirs hi ha corrupció quan es perd la memòria. Quan es perd la memòria! La memòria de la vocació, del primer trobament amb Déu, del carisma que va fundar el monestir. Quan es perd aquesta memòria i l'ànima comença a ser mundana, pensa en coses mundanes i es perd aquest zel de la pregària d'intercessió per la gent.

El llibre

Cantoral gregoriano popular

Para las funciones religiosas más usuales

Editorial Balmes. 501 pàgines. 24,70 euros.

S'ha reeditat aquest cantoral per a les funcions religioses més usuales, amb les instruccions litúrgico-musicals i suggeriments pràctics, i amb la transcripció de les melodies en notació moderna. «On no hi ha profund interès per la música sacra és perquè abans de res no hi ha cura amb la litúrgia. Una difusa infiltració mundana ha trastornat l'ordre de les coses i ha afavorit el sorgiment i la difusió d'un nefast convenciment: la litúrgia seria una sèrie d'operacions culturals fetes per l'home segons els propis gustos individuals (...). El cant gregorià constitueix una experiència fonamental i encara actual en la vida de l'Església» (Benet XVI). Un bon complément al *Cantoral litúrgic bàsic*, treballat per les Comissions Diocesanes de Música Sacra.

Ens hem redescobert com a deixebles missioners?

Romà Casanova, bisbe de Vic

Les escoles i altres centres d'ensenyament dels nostres pobles i ciutats van tancant les seves portes, ja que el curs escolar ha arribat als seus darrers dies. Restava el treball, quasi a porta tancada, dels mestres i professors, de fer una avaluació dels alumnes i, de retruc, també d'ells mateixos.

Com prou bé sabem, en aquest curs pastoral, dins el Pla Diocesà de Pastoral, *L'alegria d'evangelitzar. Una Església en sortida missionera*, ens hem posat l'objectiu de redescobrir-nos més i més deixebles missioners de Crist. I, per això mateix és convenient que en la nostra Església ens plantegem si hem avançant una mica més en la nostra redescoberta com a deixebles missioners de Jesús. Ens hem de preguntar: Durant aquest curs, ¿ens hem sorprès a nosaltres mateixos vivint en actitud evangelitzadora?

La resposta ens l'hem de donar ben sincerament cada un de nosaltres. Però també seria bo que ens ho plantegésim en aquells àmbits de treball comunitari, tant en els consells parroquials, com en les delegacions diocesanes, així com també en els grups de reflexió i d'estudi, sense oblidar les reunions de comunitat dels religiosos i dels diferents moviments i associacions presents en aquesta Església diocesana.

Ja sé que durant tot aquest curs, molta vegada, ens hem plantejat aquesta qüestió de moltes maneres. Ja sé que la realitat de vida cristiana i pastoral no és sempre prou ufanosa per a poder somiar molts altres objectius. Sóc també conscient que les coses de Déu no sempre van al ritme de les realitats del món, i que el canvi a un model de comunitats i parròquies més pastorals cridades a esdevenir més evangelitzadores requereix temps. De tot això en sóc conscient i vull respectar els temps i les maneres pròpies de cada persona i de cada comunitat. Però, al mateix temps, no puc deixar de recordar, una i mil vegades, que el futur de la nostra Església passa per la fidelitat a la nostra missió de ser autèntics deixebles de Crist amb zel d'anunciar-lo als nostres germans.

Moltes eren les propostes d'accions assenyalades per a aquest curs en el Pla Diocesà de Pastoral. Algunes les hem pogudes realitzar. Moltes les podem continuar realitzant, tant en el temps d'estiu com sempre. Sempre som a temps de fer el bé. Perquè, ¿qui ens pot impedir de pregar per persones concretes amb zel missioner, per tal que es puguin trobar amb el Déu vivent? ¿No podem dedicar temps a una lectura pausada i reflexiva dels Fets dels Apòstols i de l'exhortació del papa Francesc *Evangelii gaudium*?

